



Av **eldste Jeffrey R. Holland**
i De tolv apostlers quorum

Prisen – og velsignelsene – ved å være en disippel

Vær sterke. Etterlev evangeliet trofast selv om andre rundt dere ikke etterlever det i det hele tatt.

President Monson, vi er glad i deg. Du har gitt ditt hjerte og din helse til ethvert kall Herren noen gang har gitt deg, spesielt det hellige embede du nå innehar. Hele Kirken takker for din standhaftige tjeneste og din usvikelige pliktroskap.

Med beundring for og oppmuntring til alle som trenger å være standhaftig i disse siste dager, sier jeg til alle, og spesielt Kirkens ungdom, at hvis dere ikke allerede har gjort det, vil dere en dag måtte forsvare deres tro eller kanskje til og med tåle å bli behandlet dårlig bare fordi dere er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Slike øyeblikk vil kreve både mot og høflighet fra deres side.

En misjonærsøster skrev for eksempel nylig til meg: “Min ledsager og jeg så en mann som satt på en benk på torget og spiste lunsj. Da vi nærmet oss, så han opp og så misjonærnavneskiltene våre. Med et forferdelig ansiktsuttrykk spratt han opp og løftet hånden for å slå meg. Jeg dukket akkurat i tide, men da spyttet han maten sin over hele meg og begynte

å banne på verste vis mot oss. Vi gikk vår vei og sa ingenting. Jeg prøvde å tørke maten bort fra ansiktet, bare for å kjenne en ladning potetmos treffe meg i bakhodet. Iblant er det vanskelig å være misjonær, for akkurat da ville jeg gå tilbake, ta tak i den lille mannen og si: ‘Unnskyld meg!’ Men jeg gjorde det ikke.”

Til denne hengivne misjonæren sier jeg: Kjære barn, du har på din egen ydmyke måte trådt inn i en krets av meget anerkjente kvinner og menn som, slik profeten i Mormons bok Jakob sa, har “overvei[d Kristi] død og påta[tt] seg hans kors og [båret] verdens skam.”¹

Jakobs bror Nephi skrev dette om Jesus: “Og på grunn av sine misgjerninger skal verden akte ham for intet. Derfor pisker de ham og han tåler det, og de slår ham og han tåler det, ja, de spytter på ham og han tåler det på grunn av sin kjærlige vennlighet og sin langmodighet mot menneskenes barn.”²

I tråd med Frelserens egen erfaring har profeter og apostler, misjonærer

og medlemmer i hver generasjon betalt en smertelig høy pris for å prøve å følge Guds kall om å løfte den menneskelige familie til “en bedre vei”.³

“Og hvorfor taler jeg lenger [om dem]?” spør forfatteren av Hebreerbrevet.

“[De] som... stoppet gapet på løver, slukket ildens kraft, slapp unna sverdets egg... ble veldige i krig, fikk... hærer til å vike...

fikk sine døde igjen ved oppstandelse [mens] andre ble pint...

[og] måtte tåle hån og hudstrykninger... lenker og fengsel.

De ble steinet, gjennomsaget, fristet... døde for sverd... flakket omkring i saueskinn og geiteskinn, de led nød, hadde trengsel og fikk hård medfart.

Verden var dem ikke verd. De streifet omkring i ødemarker og fjelltrakter, og holdt til i grotter og jordhuler.”⁴

Jeg er sikker på at englene i himmelen gråt da de registrerte denne prisen for disippelskap i en verden som ofte er fiendtlig innstilt til Guds bud. Frelseren selv felte sine egne tårer for dem som i hundrevis av år hadde blitt avvist og drept i hans tjeneste. Og nå ble han selv avvist og skulle snart bli drept.

“Jerusalem, Jerusalem!” ropte Jesus, “du som slår i hjel profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene. Men dere ville ikke.

Se, huset deres skal bli liggende øde!”⁵

Og deri ligger et budskap til hver ung mann og ung kvinne i denne Kirken. Dere lurer kanskje på om det er verdt å innta et modig moralsk standpunkt på videregående skole eller dra på misjon, bare for å få deres mest verdsatte trosoppfatninger hånet, eller å kjempe mot mye i samfunnet



som iblant latterliggjør et liv i religiøs hengivenhet. Ja, det er verdt det, fordi alternativet er å få våre “hus”, lagt “øde” – forlatte enkeltpersoner, forlatte familier, forlatte nabolag og forlatte nasjoner.

Her har vi altså byrden til dem som er kalt til å frembringe Messias budskap. I tillegg til å undervise, oppmuntre og hjelpe folk frem (som er den hyggelige delen av disippelskapet), blir fra tid til annen de samme budbringerne kalt til å bekymre seg, advare og noen ganger bare gråte (som er den smertefulle delen av å være disippel). De vet godt at veien til det lovede land, “som flyter av melk og honning”⁶, av nødvendighet går innom Sinai-fjellet med dets “du skal” og “du skal ikke”.⁷

Dessverre er budbringerne av guddommelig forordnede bud ofte ikke mer populære i dag enn de var i oldtiden, slik minst to søstermisjonærer fulle av spytt og potetmos nå kan bevitne. *Hat* er et stygt ord, men det finnes dem i dag som vil si med den

korrupte Akab: “Jeg hater [profeten Mika] fordi han ikke spår godt om meg, men bare ondt.”⁸ Den slags hat for en profets ærlighet kostet Abinadi livet. Som han sa til kong Noah: “Fordi jeg har fortalt dere sannheten, er dere sinte på meg... Fordi jeg har talt Guds ord, har dere stemplet meg som gal”⁹, eller vi kan legge til fordomsfull, patriarkalsk, trangsynt, uvennlig, snever, gammeldags og en olding.

Det er som Herren selv beklaget til profeten Jesaja:

“[Disse] barn... [vil ikke] høre Herrens lov.

De sier til seerne: Dere skal ikke se! – og til profetene: Dere skal ikke skue for oss det som rett er! Tal smigrende ord til oss, se synkvervinger!

Vik av fra veien, bøy av fra stien! Få Israels Hellige bort fra vårt ansikt!”¹⁰

Dessverre, mine unge venner, er det karakteristisk for vår tid at hvis folk vil ha noen guder i det hele tatt, vil de at de skal være guder som ikke krever stort, behagelige guder, myke guder som ikke bare lar være å gyng

båten, men ikke engang ror den, guder som klapper oss på skulderen, får oss til å fnise og så ber oss løpe av sted og plukke ringblomster.¹¹

Snakk om at mennesket skaper Gud i sitt bilde! Noen ganger – og dette synes som den største ironien av alle – påkaller disse menneskene Jesu navn som en som var denne typen “behagelig” Gud. Jaså? Han som sa at ikke bare skulle vi la være å bryte budene, men vi skulle ikke engang *tenke* på å bryte dem. Og hvis vi tenker på å bryte dem, har vi allerede brutt dem i vårt hjerte. Høres det ut som “behagelig” lære, en som er en fryd for øret og er populær på den lokale møteplassen?

Og hva med dem som bare ønsker å se på synd eller røre den på avstand? Jesus sa skarpt: Hvis øyter frister deg, da riv det ut. Hvis hånden frister deg, da hogg den av.¹² “Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd.”¹³ Han advarte dem som trodde han bare uttalte beroligende banaliteter. Ikke rart at ved preken

etter preken bønnfalt de “ham om å dra bort fra bygdene deres.”¹⁴ Ikke rart at ved mirakel etter mirakel ble ikke hans makt tilskrevet Gud, men djevelen.¹⁵ Det er åpenbart at spørsmålet på mange støtfangere, “Hva ville Jesus gjort?” ikke alltid vil gi et populært svar.

På høyden av sitt virke på jorden sa Jesus: “Dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere.”¹⁶ For å forvise seg om at de forsto nøyaktig hva slags kjærlighet det var, sa han: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud,”¹⁷ og “den som... bryter et eneste av disse minste bud,

*og lærer menneskene dette, han skal kalles den minste i himlenes rike.”*¹⁸

Kristus-lik kjærlighet er det største behov i verden delvis fordi rettferdighet alltid var ment å ledsage den. Hvis kjærlighet skal være vår leveregel, som det *må* være, må vi ved hans ord som er kjærligheten personifisert, forsake overtredelser og ethvert snev av forsvar for dem i andre. Jesus forsto helt klart det mange i vår moderne kultur synes å glemme: at det er en avgjørende forskjell mellom befalingen om å tilgi synd (som han hadde en uendelig evne til å gjøre), og advarselen

mot å tolerere den (som han aldri gjorde en eneste gang).

Venner, spesielt mine unge venner, fatt mot. Ren Kristus-lignende kjærlighet som strømmer fra sann rettferdighet, kan forandre verden. Jeg vitner om at Jesu Kristi sanne og levende evangelium finnes på jorden, og dere er medlemmer av hans sanne og levende Kirke som prøver å spre det. Jeg bærer vitnesbyrd om dette evangelium og denne Kirke, med et spesielt vitnesbyrd om gjengitte prestedømsnøkler som låser opp frelsende ordnansers kraft og virkning. Jeg er mer sikker på at disse nøklene har blitt



gjengitt og at disse ordinansene igjen er tilgjengelige gjennom Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, enn jeg er på at jeg står foran dere ved denne talerstolen og at dere sitter foran meg på denne konferansen.

Vær sterke. Etterlev evangeliet trofast selv om andre rundt dere ikke etterlever det i det hele tatt. Forsvar deres tro med høflighet og medfølelse, men forsvar den. En lang fortid med inspirerte røster, herunder dem dere vil høre på denne konferansen, og den røst dere nettopp hørte, president Thomas S. Monsons, viser veien til kristent disippelskap. Det er en snever sti, og det er en smal sti uten mye spillerom på visse steder, men vi kan følge den med glede og hell, "med standhaftighet i Kristus og... et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker."¹⁹ Ved tappert å følge denne kursen vil dere smi urokkelig tro og finne sikkerhet mot onde vinder som blåser, til og med piler i virvelvinden, og dere vil føle Forløserens klippe-lignende styrke, og hvis dere bygger hengivent disippelskap på denne, *kan* dere ikke falle.²⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jakobs bok 1:8.
2. 1 Nephi 19:9.
3. 1 Korinterbrev 12:31; Ether 12:11.
4. Hebreerne 11:32–38.
5. Matteus 23:37–38.
6. 2 Mosebok 3:8.
7. Se 2 Mosebok 20:3–17.
8. 2 Krønikebok 18:7.
9. Mosiah 13:4.
10. Jesaja 30:9–11.
11. Se Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), 15–16.
12. Se Matteus 5:29–30.
13. Matteus 10:34.
14. Markus 5:17.
15. Se Matteus 9:34.
16. Johannes 15:12.
17. Johannes 14:15.
18. Matteus 5:19; uthevelse tilføyd.
19. 2 Nephi 31:20.
20. Se Helaman 5:12.



Av eldste Ronald A. Rasband
i De syttis presidentskap

Den frydefulle byrden ved å være en disippel

Å oppholde våre ledere er et privilegium. Med det følger et personlig ansvar for å dele byrden og være Herrens disipler.

Den 20. mai i fjor hamret en massiv tornado løs på en forstad til Oklahoma City i den sentrale delen av USA, og etterlot seg en fure i terrenget som var mer enn 1,6 km bred og 27 km lang. Dette uværet, som førte til en rekke ødeleggende tornadoer, endret landskapet og menneskers liv på sin vei.

Bare en uke etter det massive uværet fikk jeg i oppdrag å besøke området hvor boliger og eiendeler lå strødd utover de smadrede og herjede nabolagene.

Før jeg dro, snakket jeg med vår kjære profet, president Thomas S. Monson, som verdsetter slike ærend for Herren. Med respekt ikke bare for hans embede, men også for hans godhet, spurte jeg: "Hva vil du jeg skal gjøre? Hva vil du at jeg skal si?"

Han tok ømt hånden min, som han ville ha gjort med hvert enkelt av ofrene og hver av dem som hjalp til med oppryddingen, om han hadde vært der, og sa:

"Fortell dem først at jeg er glad i dem.

Fortell dem så at jeg ber for dem.

Til slutt må du takke alle dem som hjelper til."

Som medlem av De syttis presidentskap kunne jeg føle vekten på skuldrene i de ord Herren talte til Moses:

"Kall sammen for meg sytti menn av Israels eldste, de som du vet er folkets eldste og dets tilsynsmenn..."

Så vil jeg komme ned og tale med deg der. Jeg vil ta av den Ånd som er over deg [Moses], og legge på dem, så de kan bære byrden av folket sammen med deg, og du ikke skal bære den alene."¹

Dette er ord fra gammel tid, men Herrens veier er ikke endret.

I Kirken i dag har Herren kalt 317 syttier som tjenestegjør i åtte quorumer, for å bistå De tolv apostler med å bære byrden som er lagt på Det første presidentskap. Jeg føler med glede dette ansvaret i dypet av min sjel, og det samme gjør mine brødre. Men vi er ikke de eneste som bistår i dette strålende arbeidet. Som medlemmer av Kirken over hele verden har alle den fantastiske muligheten til å være til velsignelse for andre.

Jeg hadde lært av vår kjære profet hva de uværsrammede trengte – kjærlighet, bønner og takknemlighet for hjelpende hender.